

BERTA ÁDÁM

A kígyó feje

(RÉSZLET A REGÉNYBŐL)

Mint minden ügyben, ebben is alkatának megfelelő rendszerességgel járt el. Internetes hirdetéseket, fórumokat és new age portálokat böngészett, egészséges bizalmatlansága persze eközben sem hagyta el. Hamar rábukkant a Vipassana meditációs táborra, de arra gondolt, hallgatni megfelelően tud egyedül is, ehhez nincs szükség szervezett keretekre. Első útja egy jósdához vezetett, de az be volt zárva, az üvegajtó mögött lehúzott relaxa, a relaxa és az üveg között szemmagasságban elhelyezett, profin legyártott tábla: TECHNIKAI OKOK MIATT, a második útja pedig egy guruhoz, akiről előzetesen tájékozódott a neten. A guru nagyon is homályosan fogalmazott a weboldalán, de néhány fórumozó itt-ott lelkendezett róla. S. semmi jóra nem számított. Gondolta, egy próbát ez is megér.

– A gondviselés vagy a társadalom vagy a sors, nevezzük bárminek, megteremtette nekünk ezt a viskót, hogy bejöhessünk a viharból – mondta a hímzetlen kaffint viselő guru, amikor kezdetét vette a tanítás.

– Színlelünk, hogy fennmaradhassunk. És fenn is fogunk maradni – mondta a guru.

S.-nek az volt az érzése, a guru válaszra vár, de nem jutott semmi eszébe. Ebben a pillanatban halkán brekegett a telefonja, elfelejtette lehalkítani. Megnézte a kijelzőt, és egy Hercegnő ♣ nevű felhasználó írt neki Viberen valami apróhirdetéssel kapcsolatban. S. nem adott fel apróhirdetést. Lehalkította a készüléket. Rajta kívül még ketten lesték a guru szavait, mindannyian a döngölt padlóra terített bordó szőnyegen térdepeltek.

– Maradjanak itt három napig – mondta a guru a nap vége felé.

S.-nek nagyon el volt zsibbadva a lába. Feltérdelt, hátranézett, és a viskó sarkában különös, apró, barna figurát látott, aki éppolyan passzív volt, mint a talaj, amelyből kinőtt. A por ülepszik, az agyag tapad, gondolja magában. ...tovább kell lépni... szűrődött be a fülébe a guru hangja kontextus nélkül. Végigvárta a tanítást, sőt, reggel a másnapiba is belekezdett, csak délben osont ki a viskóból, és szó nélkül távozott. Amikor felkanyarodott az autópályára, és berakott valami zenét, már sokkal jobban érezte magát.

– Nem ártunk senkinek, kimondjuk, amit akarunk, és még fizetnek is érte – mondta a guru az első napi előadás közben.

S. először nem tudta, jól hall-e. Mikor a bevezető előadásnak vége lett, két asszisztens terelte ki őket a viskóból. Kiderült, hogy kicsit hátrébb konténeres szállások vannak felállítva számukra.

– Most vacsorázhatnak – mondták, és egy ponyvás előtér felé böktek, ahol hosszú asztal állt.

S. tétován állt meg a széke mögött.

– Nem éhes? – kérdezte az egyik asszisztens.

– Nem – mondta S.

Feszengett, alig várta, hogy félrevonulhasson. Üres volt a gyomra, legszívesebben a szobájában evett volna, csukott ajtónál, de nem akart udvariatlannak tűnni, másfelől a házirenddel sem volt tisztában. Abban biztos volt, hogy a szobájában fog kajálni, úgy, hogy mások ne lássák.

A konténerben gyengén világított a mennyezeti fény, sistergett, vibrált. Magára húzta az ajtót, és tömni kezdte magába a kinti asztalról származó ennivalót. Nem emlékszik, hogyan aludt el. Reggel, amikor kinyitotta a szemét, az asszisztensek álltak fölötte, a párnával egyvonalban. Éles tekintettel nézték S.-t.

Haladt a Lexusszal Budapest felé, és igyekezett nem gondolni arra, mi történt a viskóban és a konténerben. Nem volt ebben a lesújtó ítéletben fellengzősség: S. nem érezte magát különösebben fontosnak, és nem hitte, hogy bárki más is túlzottan figyelemre méltó dolgokat találna őbenne, már ami a személyiségét illeti.

A guru egyik mondata csengett a fülében másnap, amikor a saját ágyában ébredt.

– Tartsátok szem előtt, hogy mik vagytok most, hogy mikké akartok válni, és hogy mi a jelentősége annak, amit csináltok.

S. meglepetten vette tudomásul, hogy ez a guru normális dolgokat is beleszótt az előadásait alkotó sok zöldségbe. Mindenesetre a következő hétre már fogalma sem volt, mi egyebet hallott az ezoterikus fejtágításon. A rákövetkező hétvégét ecuadori indiánok között töltötte, akik Biatorbágy határában állították fel a sátrukat. Három korty főzetet ivott, aztán órákon át ült egy helyben a tűznél, minden erejére szüksége volt, hogy ne dülöngéljen. Egyre szomjasabb lett, végül nagy nehezen összeszedte magát, feltápáskodott, és megkereste a sátorlap közti nyílást.

Pár másodperccel azután, hogy kilépett a levegőre, az orvoságos ember is csatlakozott hozzá. S. félmeztelenre vetkőzött. Az orvoságos ember úgy tett, mintha vé-

gigsimítana a törzsén és karjain, de a tenyere valójában S. bőréből pár milliméterre siklott. A majdnem érintést S. hűvösnek érezte, felélénkült tőle.

- Ismered a csalánt? – kérdezte az orvoságos ember.
- Igen. Hároméves koromban biciklivel beleestem.

Hazafelé egy csaj elviszi kocsival. Virágkötészetről és decoupage-ról magyaráz, S. bólogat, aztán megtelepszik a csönd kettejük közt. S. a forgalmat figyeli.

- Meg se köszöntem, hogy segítettél odahozni a takarókat az autóhoz – mondja a lány.

S. nem emlékszik a nevére, de most már ciki lenne megkérdezni. Most beugrik, tényleg, valószínűtlenül sok cucca volt. S. kis hátzissákkal jött, neki meg volt két óriási meg egy közepes méretű sporttáskája.

- Ugyan már, semmiség – mondja.
- Tudod, szeretek minden eshetőségre felkészülni – feleli a lány.

Ez a csaj nagyon fura, gondolja. Amint lehet, elköszön. Még fél napig folytonos eufóriát érez.

Amint kiheverte az orvoságos hétvégét, továbblépett a kiszemelt közösségeket tartalmazó lista következő tételére. Benyomkodta a telefonszámot, és két napra rá már ott is volt az első tai chi edzésen. A gyerekkori cselgáncs miatt – ezen azóta is bánkódott, hogy abbahagyta – nem gondolta, hogy éppen egy küzdősport fogja közelebb vinni a megoldáshoz. Közvetett módon azonban mégis segített az edzés: itt futott össze Tibivel, akit Norbin keresztül már ismert, de addig nem sokat beszéltek, csak bulikban találkoztak. Aztán Norbi egyszer rácsörgött S.-re, hogy le akar menni Pécsre, mert dj Krush ott lesz valami egyetemi fesztiválon. S. tudta, miről van szó, néha az autóban vagy az iPodon betette az ilyen lassú absztrakt hip hop zenét, főleg régebben, de élő fellépésekre nem nagyon járt, nem szerette, ha elé állnak és lökdösik, és vinnyogva énekelnek a fülébe.

- Holnap érted megyek meló után – mondta Norbi.
- Holnap? – kérdezett vissza S. kedvetlenül.
- Aha. Ott alszunk, másnap délben visszajövünk. Úgyisincs más dolgod, nem igaz?

S. hümmögött valamit, de már letett róla, hogy hihető kifogást találjon. Másnap reggel vitte magával az utazós cuccát az irodába, és a nap végén Norbi ott várta, csak be kellett ülni a kocsiba. Tibi is ott ült a hátsó ülésen.

- Hárman megyünk – mondta Norbi, miután S. beszállt.

Szólt az autóhifiből a zene, Tibi és Norbi egy nagy, tölcser alakúra sodort cigarettát adogatott. A pályán Norbi beállt a belső sávba, és csak azt engedte el, aki tényleg nagyon villogott. Este nyolcra értek Pécsre, kiderült, hogy a fesztivál valami külvá-

rosban van. Megálltak egy kajaldánál, aztán vacsora után felvették a karszalagokat. Nem volt tömegnyomor, több helyszínen is szólt a zene. A lepukkant gyártelep megmaradt falaira színes, hallucinogén ábrákat vetítettek. Hátral álltak a koncerten, S. a fejét ingatta. Mindenfelől fűszagot éreztek. A közönségben volt egy-két lány is, de főleg fekete sísapkás fiúk ringatóztak a zenére.

– Nem volt valami hangos – mondta Tibi, miután vége lett.

S.-nek kicsit fáj a dereka.

– Menjünk haza – mondta.

– Ezt még megiszom – bökött a sörére Norbi –, aztán indulhatunk.

Volt egy lakáskulcsuk, kölcsönkérték valakitől. A kétszobás panelben senki nem volt otthon. A számítógép tetején dvd-tok hevert, a 24 című krimi három évadja. Nézni kezdték, közben Tibi egymás után tekerte a füves cigiket. S.-t elnyomta az álom, de pár óra múlva felriadt. A lejátszást addigra valaki leállította, képernyővédő úszkált a monitoron. Hallotta Tibi és Norbi hortyogását. Szomjas volt. Kiment a fürdőszobába, és ivott a csapból. Azt hitte, nem fog visszaaludni, de visszaaludt.

Másnap reggeli után nekivágtak hazafelé.

– Menjünk kis utakon – mondta Norbi.

Zöldellő dombok között vágtak át, forgalom alig volt. Balatonlellénél csatlakoztak rá az autópályára. Előtte egy szakaszon lassabban kellett menni. Norbi kivett a pohártartóból egy távcső alakú tárgyat, és a szeméhez illesztette.

– Mi az? – mondta Tibi, és nagyot szívott a cigiből.

– Kaleidoszkóp, egy spanyol sráctól kaptam.

– Nézz bele, Norbikám, tegyünk egy próbát, úgy is megy-e a vezetés – rikkantotta Tibi.

Norbi lassított, és belenézett a kaleidoszkópba. A szemben haladó kocsik nyolc háromszögletű cikkelyre hasadtak, és a törmelék megnyolcszorozva igyekezett a kép szélei felé. Norbi tartotta az irányt.

– Nem látok semmit.

– Akkor kanyarban nem célszerű belenézni – felelte Tibi.

Norbi kicsit később megint kotorászni kezdett a pohártartóban, előhúzott egy apró sípot, és belefúj.

– Ötszázhuszonnyolc – mondta.

S. kérdően nézett rá. Tibi nagyon röhögött, mint aki már hallotta ezt a poént.

– Mármin a frekvencia – mondta Norbi. – Ötszázhuszonnyolc hertz. A szeretet és az univerzum gyógyító hullámhossza.

– Valóban nagyon kellemes – mondta S. udvariasan.

Norbi letette a sípot.

– Kérek szépen kólát.

Tibi lecsavarta a kupakot, és előreadta az üveget.

– Ugyanattól a csókától kaptam, akitől a kaleidoszkópot – mondta Norbi.

– Biztos jó fej – felelte S., és féloldalasan felhúzta a száját.

– Bejött a koncert – mondta négy-öt nap múlva a telefonba Norbinak.

A hazaérkezést követően akkor beszéltek először.

– Elmehetnénk valahova megint – mondta.

Pár hét múlva kapott egy sms-t. „Megvettem a jegyeket. Jövő hétvégén megyünk Zágrábba Pixies koncertre.” Az indulás napján négyen voltak az autóban, Tibi egy lányt is hozott magával, akit se előtte, se utána nem láttak. A zenekar már játszott, mikor odaértek. Oldalt álltak, elég közel.

– Ez most elég hangos – vigyorgott Tibi.

Itt nem mert rágyújtani. Fákkal teli, teraszos szórakozóhelyen tartották a bulit. A Pixies műsora után ott lehetett maradni, sörözni a kerthelyiség asztalainál, de a tömeg nagy része kitódult az utcára. S. és Norbi és a másik kettő a belvárosban teke-regtek, burekot vettek egy éjjeli péknél.

– Ne aludjunk itt – mondta Norbi.

Megittak pár sört itt-ott, aztán nekivágtak a hazaútnak. Két órát autóztak, amikor hajnalodni kezdett.

– Állj félre – kérte Tibi. – Szívjunk el egy cigit.

Kétsávos út mellett húzódtak félre, amelynek egyik oldalán mély völgy nyílt. A lány nem ébredt fel. Hárman álltak a pirkadatban, a napsugarak a lábuk alatt úszkáló párafoszlányokon keresztül jutottak el hozzájuk. Szép, zöld volt a vidék, idilli a csönd. S. igazán elálmosodott.

– Vezetek én – mondta Norbinak –, aludj nyugodtan.

– Oké, kösz – bólogatott Norbi, és nagyot ásított.

– Te Norbi, neked miért nincs csajod? – kérdezte Tibi.

– Hagyjad már – nézett Tibire S.

Norbi arca kifürkészhetetlen volt. Eldobták a csikket. S. a volán mögé ült.

– Indulhatunk? – kérdezte, és felhangosította a hifit, amelyből egy Bill Laswell cd szólt.

Rálépett a gázra, és a kocsi megindult az úttest közepe felé. S. rájött, hogy még nem kötötte be magát, és keresni kezdte az övet, de közben picit balra, az úttest közepe felé rántotta a kormányt. Ebben a pillanatban dudálva söpört el mellettük egy kamion.

Nem sok híja volt, gondolta S., és kicsit leizzadt.

Ettől kezdve gyakrabban találkozott Tibivel. Rászoktak, hogy keddenként beüljenek egy innivalóra munka után, és beszélgessenek egy-másfél órát. Úgy tűnt, egész jól kijönnek.

– Feliratkoztam a csokiöntő műhelybe – mondta Tibi egyik kedd este. – Nem jössz te is?

Itt, a kézi készítésű csokoládék világában ismerte meg S. azt a biztonságérzetet és melegséget, amit otthon, gyerekként kellett volna éreznie, de ami nem jutott osztályrészéül, és nem hitte, hogy másutt rátalálna. Ideszokott. Ezen a tanfolyamon, csokikészítés közben ismerkedett meg Annával is, ám bár ezen a ponton S. még éppen csak annyit észlelt, hogy létezik egy ilyen nevű nő, aki idejár a műhelybe. Nem is nézte meg rendesen, valahogy nem lett felület, Annára ugyanis valami csávó ott már nagyon rá volt cuppanva, végig párban hegesztették a nyulacska és talicska és egyéb formájú bonbonokat, és ez a körülmény S. számára majdnem teljesen kitakarta Anna sziluettjét.

Éppen a különböző neszkávékat nézegette a bevásárlóközpont alsó szintjén levő nagy élelmiszerboltban, amikor csörgött a telefonja. Tibi, villogott a név a kijelzőn.

– Helló – szólt bele S., és a földre tette a piros műanyag kosarat.

– Szevasz, öregem – hallotta Tibi vidám hangját a fülében. – Nem rosszkor? Mit csinálsz?

– A boltban vagyok, jókor hívsz – mondta S. halkan.

– Azt hittem, szokás szerint rászáradtál arra a padra a parkban. Na mindegy, figyi, lesz egy buli holnap este – hadarta Tibi. – Mindenképp el kell mennünk, ott lesz az összes jó csaj a csokizásról!

S. érezte rajta, hogy Tibi most tényleg nagyon lelkes. Ez egyébként elég gyakran előfordult nála.

– Oké, elmehetünk – mondta S.

– Akkor hadd halljam, mekkora fasza gyerek vagyok, hogy elintéztem, hogy bennünket is meghívjanak, nem, aranyapám? – mekegte a telefon hangszórójából Tibi.

– Na, szerbusz, Tibikém – mondta S., és kinyomta a hívást.

A Davidoff neszkávé három eltérő ízesítéssel volt kapható. S. mindhármát a kosárba tette, és elégedetten állt be a sorba a pénztárnál.